

Falske fronter

Af Egon Clausen, forfatter

"Kjøbenhavn ka vi godt undvære," sådan sagde min vestjyske far ofte. Jeg var ikke enig, så vi diskuterede, så hedegårdens vægge rystede. Det er nu længe siden, men tilsyneladende fortsætter diskussionen, og for tiden ser det endda ud til, at min far har fået mange meningsfæller i toppen af dansk politik, så nu hedder det sig, at københavneriet skal bekæmpes, for der er en afgrund mellem hovedstad og provins. I København bor eliten, i provinsen bor det jævne folk. Det sætter sig også i sproget. Nogle taler ligefrem om fronter og bruger krigerisk retorik, som om en borgerkrig var ved at rykke nær. Ordet udkant bliver ømt. Det er noget i Jylland som man kun må tale positivt om. Enhver antydning af, at folk i periferien måske har forsømt at passe på deres lokalsamfund mens tid var, fordømmes som aldeles upassende. At statsmagten selv har været med til at tømme landsbyer og købstæder for sygehuse, politistationer, skoler, rådhus, biblioteker og andet, der giver liv til det lokale, taler man heller ikke om, for nu skal der kæles for den syge tante. Statslige arbejdspladser flyttes til den udmarvede provins. Danmarks Radio flytter hele redaktioner til Jylland, og der er stærke krav om, at støtten til kunst og kultur også fordeles efter geografiske kriterier. Formålet er lidt uklart, men noget tyder på, at der er en tåget forestilling om nogle underliggende magtstrukturer, som man vil til livs, men hvis formålet med udflytningen er at bryde kulturelitens magt, tager man imidlertid helt fejl. Begreberne centrum og udkant er nemlig ikke noget, der udelukkende er knyttet til geografisk placering. Hvad udkant angår, er der økonomiske, etniske, religiøse og kulturelle udkanter. Som indvandrere er man placeret i en etnisk udkant. Som gammel, havner man i en aldersbetinget udkant. Som fattig placeres man i en økonomisk udkant, hvad enten man bor i Hellerup eller Henne. I den kulturpolitiske verden er der masser af den slags udkanter, og deres grænser bliver ikke flyttet så længe man tror, at udkanten udelukkende er et geografisk fænomen. Derfor er flytningen af de statslige arbejdspladser et fupnummer, hvis eneste sikre resultat er en svækkelse af den danske stat, og det kan ingen, der vil værne om det danske, da være interesseret i. Det modsatte burde faktisk være tilfældet. Dansk kunst og kultur er nemlig udsat for store, udefra kommende udfordringer fra i disse år. Internationale mediegianter truer med at overtage produktionen af underholdning, film, musik og smarte nyheder. Samtidig opleves den muslimske indvandring som en trussel. Mange mener endda, at dansk kultur er så svag, at den risikerer at gå under. Her går de afgørende fronter. Hvis de dannebrogssvingende frontkæmpere vil kæmpe for at gengive folket tiltroen til dansk kultur, ville de naturligvis arbejde for at bevare de institutioner, der endnu er fælles for det danske folk, men som der bliver færre og færre af. Det gælder sådan noget som folkeskolen, som oplever et stadigt svind i forhold til private skoler, det gælder folkebibliotekerne, der lukker filialer på stribe, og det gælder folkekirken, der mister medlemmer i en stille, sivende strøm og det gælder Danmarks Radio. De ville naturligvis også støtte nutidens danske kunst i dens mange forskellige former, for her sker der løbende en betydningsfuld opdatering af dansk kultur, men støtten udebliver. Dansk Folkeparti har endda foreslået, at statens støtte til kunst beskæres med en kvart milliard, hvad der er helt uforståeligt. Partiet tror åbenbart på, at København kan vi godt undvære. Jeg er stadigvæk ikke enig. Med de udfordringer, vi som nation står overfor, har vi brug for et stærkt center. Alt andet er hovedløst.